

IV.

Trager wentelde de zon. Een grauwe, broeiende hitte spleet den grond onder de dorre zoden. Zwaar hing de stilte af van de onbewegelijke boomen. De schaduwen werden nutteloos en doorzichtig. Zijn schouders kromden zich onder het gewicht van dit voleindigd rijpen. Zoo moest de bespote kruisdrager zich wel gesleept hebben door de barre straten van Jeruzalem!

Neerzittend in het bedekte middaglicht, boog hij het hoofd en ontving de bitse geeselslagen geduldig op zijn lenig-blinkende jeugd, de smarten lijdend van den gekruisigde, die zich Gods Zoon had genoemd.... een armzalige oproerkraai, gekroond om zijn ingevallen slapen met doornen. Hij zag de bleke vrouwen in elkanders armen zinken en boven het uitgestrekte lichaam het schuwe kringen van den eersten gier. Naast hem hingen de beide moordenaars, laag en met de groote roode handen open.

Zijn oogen ontsloten zich. Een donkere tor kroop moeilijk op tegen een omgevallen boomstam. Hij volgde het diertje, dat langzaam vorderde over de gekloofde schors. En in nederigheid beseftte hij, dat hij dezen weg zou moeten gaan, eer het kruis aan zijn schouders zou worden toevertrouwd. Hij richtte zich op om te gaan, maar zijn beenen waren van slaapprikkels gezwollen. Met wijde oogen bleef hij liggen bij den noest werkenden kever. „Jodenkoning, Jodenkoning” gonsde het door zijn hoofd, toen het glanzend lijfje kantelde en even later ruggelings te spartelen lag in het rondom wegvloeiend zand.

Hij wipte het diertje recht en onmiddellijk hervatte het zijn steilen tocht. Zijn vingers schreven de schimpletters der soldaten gedachteloos op de plek, waar het gelegen had. Doch geen spoor van de teekens hield het aschfijn stof.

V.

De eerste herfstnevelen dreven hem terug naar de menschen. Lang dwaalde hij in den vormeloos deinenden avond om het ouderlijk huis, maar toen hij tot onder de vensters genaderd was, viel een donzen licht door de luikharten op zijn kille handen en verweekte hem. De deur opende zich zonder moeite.

Zij vroegen hem niet. Zwijgend deed hij het werk. De knechts waren in eerbied om zijn strenge, somber-hooge gestalte. Van hen vernam hij, terwijl zij er schuchter met elkander over spraken, hoe Jezus na zijn dood nog op aarde gewandeld had en in een wolk van vuur ten hemel was gevaren. De jongste, wiens broeder bij het graf had gewaakt, begon onder het praten der anderen plotseling te zingen van angst: een liederlijk deuntje.... Dronken waggelde de Nazarener in hun midden. Zij schaterlachten. Met hun zware stemmen brulden zij het refrein door de galmende